

DEPARTAMENT DE LLENGUA CATALANA I LITERATURA

TREBALLS LITERARIS PREMIATS EN LA CONVOCATÒRIA DE SANT JORDI 2022

CATEGORIA DE PRIMER D'ESO
MODALITAT: CONTE

PRIMER PREMI

La màgia d'un estel fugaç

La Dorothy havia perdut el pare i la mare quan encara era una nena, i des de llavors havien viscut amb l'oncle Henry, que era granger, i la tia Em. Vivien en una petita casa al bell mig de les grans parades de Kansas i mai ningú no els havia vist somriure per res. De tant treballar de l'alba al capvespre, l'oncle Henry havia acabat revestint-se del mateix to trist del paisatge. El color que envoltava la Dorothy era blanc i negre, com la televisió d'aquella època i l'únic que la feia feliç era somiar en un lloc millor on podia somriure amb tota llibertat. La nena tampoc tenia amics a l'escola, i no la tractaven molt bé... Se sentia sola i no tenia ningú amb qui desfogar-se.

Però tot va canviar una tarda, quan ella es trobava imaginant un lloc millor mirant per la finestra. I, de sobte, alguna cosa ben lluent es va creuar davant de la seva vista.

-Què és això? Sembla un estel fugaç!- va dir la Dorothy amb la boca oberta i amb uns ulls ben oberts.

- Desitjo que tot el que m'envolta canviï en un bon sentit!- va xiuxiuejar ella perquè els oncles no l'escoltessin.

La Dorothy ben feliç i amb la seva esperança va anar al llit i, sense que se'n pogués adonar, va caure rodona. L'endemà, es va despertar amb tota la il·lusió, però va tornar

a veure aquella habitació grisa amb el sostre color blanc, però amb pols i ben brut. La seva única reacció possible va ser seure a terra i començar a plorar; va prémer els ulls i les mans ben fort mentre li queien llàgrimes, i quan els va tornar a obrir va veure un cel amb núvols blancs com la neu.

La Dorothy va tornar a parpellejar, però aquelles quatre parets que l'envoltaven eren d'un color rosa viu, el sostre verd fluorescent i el seu oncle, que va entrar per la porta, tenia posada una granota de color groc amb uns mitjons de molts colors. La petita no s'ho creia, per fi tot havia canviat! Es va aixecar, va córrer cap a l'oncle i el va abraçar. A partir d'aquell moment, tot va canviar i va poder ser feliç per sempre. És impressionant la màgia d'un estel fugaç, oi?

Judith Agustí Caballé (E13)

CATEGORIA DE PRIMER D'ESO
MODALITAT: CONTE

SEGON PREMI

LA PEDRA

La Dorothy havia perdut el pare i la mare quan encara era una nena, i des de llavors havia viscut amb l'oncle Henry, que era granger, i la tia Em. Vivien en una petita casa al bell mig de les grans prades de Kansas i mai ningú no els havia vist somriure per res. De tant treballar de l'alba al capvespre, l'oncle Henry havia acabat revestint-se del mateix to gris del paisatge.

– Ja soc aquí – va cridar en Henry – Avui he tornat abans.

La Dorothy era a la seva habitació quan la va despertar aquell crit del seu oncle. S'havia adormit mentre feia els seus deures. “Només són les nou del vespre”- va pensar.

– Arribes a punt per sopar. Dorothy ja pots baixar!

Ella, adormida, va obeir i es va dirigir al menjador amb els seus tiets. Ells discutien sobre el casament de la neboda de la tia Em, a la qual els havien convidat, i tant el seu oncle com ella no tenien ganes d'anar-hi. Tot i això, no va dir res en tot el sopar.

La Dorothy tenia molta estima als seus tiets, però els trobava una mica avorrits, tant com els seus temes de conversa, i per aquesta raó es va tornar a adormir.

– A més, la Dorothy tampoc vol anar -hi – de sobte, el seu tiet es va girar cap a ella – Dorothy! Que vols anar al llit?

La Dorothy es va limitar a assentir i demanar disculpes, “Què em passa avui?”. S'estava ficant dins el seu petit llit, quan, a la finestra del front, va veure una cosa que brillava al seu jardí. Era cert? Amb el pijama posat, va córrer fora de casa seva. A la noia, li encantava l'astronomia, tenia grans coneixements sobre aquesta i sabia que de gran treballaria d'allò. És per això que en veure aquella pedra amb una brillantor rosada, la va reconèixer a l'instant: era una pedra lunar. Li havien dit que no existien

d'aquelles, però també va sentir rumors que aquesta concedia 3 desitjos. Tot i que desconfiava una mica, va cridar en veu alta:

- 1. Vull acabar amb les desigualtats mundials.
- 2. Vull felicitat per a mi i els meus oncles.
- 3. Vull moltes més pedres com tu.

I és així com va començar l'exitosa vida de la Dorothy i la seva família.

Ariadna Cazorla Robres (E12)

CATEGORIA DE SEGON D'ESO
MODALITAT: CONTE

PRIMER PREMI

EL METRO

Les portes no es tanquen. Transcorren uns minuts. Dues estacions més endavant, el tren resta aturat amb la meitat dels vagons encara dins del túnel.

“El servei a la línia 3 de metro es troba interromput...”.

Uns passatgers que esperaven en aquella andana, horroritzats, comenten què li devia rondar a l'home pel cap, quines angoixes el podien moure a una acció tan desesperada.

Però a mi no m'importa el que pensin de mi.

Dia 4 de març de 2003, un dia abans de la meua mort

Era un dia especialment solejat, i em tocava anar a treballar a l'oficina. No anava sol, m'acompanyaven la meua dona i el meu gos, en Sully.

No teníem pressa, passejàvem tranquil·lament per Nova York, més aviat. Jo em sentia feliç, rient amb la Victòria i en Sully. Anàvem en direcció a l'estació de metro, era la manera més ràpida i còmoda d'arribar-hi.

Cada dia passàvem per davant del quiosc més famós de la ciutat. Miràvem els titulars dels periòdics, exploràvem les revistes nouvingudes i compràvem alguna joguina per al gos.

Vam arribar a l'estació, vam passar les targetes i vam seure als bancs de l'andana.

Hi havia un esquirol a la via, i el gos s'havia adonat d'això.

-No, Sully -va dir la meua dona mentre tirava la corretja.

Però aquesta es va trencar i el gos va sortir disparat rere l'animaló. La Victòria, sense pensar-s'ho dos cops, es va tirar a rescatar en Sully.

Però justament un tren va passar i els va atropellar, als dos.

Aquell dia no vaig anar a treballar.

Dia 5 de març de 2003, el dia de la meva mort

Era un dia especialment plujós, i em tocava anar a treballar a l'oficina.

Anava sol i tenia pressa, aquella nit no havia pogut dormir i m'havia llevat tard. Jo em sentia trist, recordant la Victòria i en Sully. Anava en direcció a l'estació de metro, era la manera més ràpida i còmoda d'arribar-hi.

No vaig passar per davant del quiosc.

Vaig arribar a l'estació, vaig passar la targeta i vaig seure al banc de l'andana. Però una cosa va cridar la meva atenció. Hi havia la Victòria i en Sully a la via. Em vaig llençar a rescatar-los, no m'importava si eren reals o no.

Però justament un tren va passar i em va atropellar.

Aquell dia no vaig anar a treballar.

Núria Bernal Ibarria (E22)

CATEGORIA DE SEGON D'ESO
MODALITAT: CONTE

SEGON PREMI

T'ESPERO EN LA SEGÜENT VIDA

Les portes no es tanquen. Transcorren uns minuts. Dues estacions més endavant, el tren resta aturat amb la meitat dels vagons encara dins del túnel.

“El servei a la línia 3 de metro es troba interromput...”.

Uns passatgers que esperaven en aquella andana, horroritzats, comenten què li devia rondar a l'home pel cap, quines angoixes el podien moure a una acció tan desesperada.

La tensió era notable a l'aire, ja s'escoltaven les sirenes de les ambulàncies al carrer.

Al soterrani es trobaven la Lisa i en Marc, estaven commocionats com tots allà.

L'home havia saltat a les vies, s'havia suïcidat. El mateix home al qual minuts abans havien preguntat l'hora. Aquell que semblava tan feliç i enèrgic, donant conversa amb un gran somriure i confiança als desconeguts. En Marc i la Lisa no s'ho explicaven, estaven totalment desconcertats. Com algú així podia haver-se tret la vida? No tenia gens de sentit.

Ràpidament, amb l'entrada dels sanitaris i policies fent-los alliberar la zona, van reaccionar. En no més d'uns segons ja es trobaven entre la multitud, amb el poc aire que els arribava per respirar.

A la vegada, a un barri allunyat de la ciutat, estava en Roger arribant a casa esgotat.

Avui feia un mes que havia trencat amb la seva parella, i el que era l'amor de la seva vida, per una gran ximpleria, i és que era un gelós sense remei.

Va encendre el televisor i va posar les notícies com cada nit: hi havia hagut un suïcidi a la línia 3. En veure les imatges transmiseses va plorar com mai ho havia fet. Era ell.

L'amor de la seva vida s'havia matat. Segons els informatius, tan sols portava una cosa a sobre: una foto d'ells junts amb la frase "Si no ens podem estimar en aquesta vida, ho farem en la següent. T'espero".

Marina de Batlle Roma (E23)

CATEGORIA DE TERCER D'ESO
MODALITAT: TEATRE

PRIMER PREMI

ACTE TERCER

Escena II

(S'alça el teló.)

(Ens trobem en mig d'una actuació de circ, al centre de la pista es troba en Teo, el mestre de cerimònies i darrere l'escenari parlen Liam, el trapezista, i Alice, la dona forçada.)

LIAM: Hem de ser ràpids. En Teo no pot sospitar.

ALICE: Sí, però quan? Hem de ser discrets.

LIAM: Cert, potser a l'actuació de demà? Així...

(S'acosta la Cora, la vident.)

CORA: *(xiuxiuejant)* Tss. Ei! Deixeu de parlar ja; Liam, has d'anar a pels lleons, és el teu torn.

(Liam marxa i es queden soles les dues noies.)

ALICE: Escolta, Cora. Era una conversa important.

CORA: Més important que dir-te que ja m'han portat el verí?

ALICE: De debò? Gràcies!

CORA: Quan ho faràs?

ALICE: Demà. Hi seràs?

CORA: No m'ho puc perdre.

ALICE: Ficaré el verí a l'ampolla d'aigua, només cal esperar que ell begui i després...
Bé, ja et pots fer una idea.

CORA: Ja me la faig, sí.

ACTE TERCER

Escena III

(S'alça el teló.)

(És de nit, la Cora està amb el Liam al camerí del Teo.)

LIAM: Deixo l'ampolla a sobre la còmoda, d'acord?

ALICE: Perfecte! Així la tindrà a la vista.

(Mentre el Liam col·loca l'ampolla , l'Alice li envia un missatge a la Cora.)

(MISSATGE: Ja està, has agafat l'altra ampolla, oi?)

(Surten del camerino.)

ACTE TERCER

Escena IV

(S'alça el teló.)

(Van caminant cap a les carpes corresponents el Liam i l'Alice.)

LIAM: Quan hàgim enverinat el Teo, jo seré el mestre de cerimònies, tancaré i vendré el circ per una fortuna i, mentrestant, tothom pensarà que ha desaparegut.

ALICE: Desapareixerà, sí, literalment. Hem de preparar una coartada.

ACTE TERCER

Escena V

(S'alça el teló.)

(L'Alice, en comptes d'entrar a la seva carpa, entra a la de la Cora.)

CORA: Què tal?

ALICE: Bé...suposo.

CORA: Ei, què passa?

ALICE: És un risc, i si se n'assabenta o no surt com esperàvem? O pitjor, i si s'adona que li estic prenent el pèl?

CORA: Això no passarà, no ho pensa pas, que l'estàs traint.

ALICE: És molt llest.

CORA: Sí, però tu també.

ACTE QUART

Escena I

(S'alça el teló.)

(La Cora, el Liam, l'Alice i el Teo, amb l'ampolla al costat, estan al centre de la pista del circ.)

(El Liam pica l'ullet a l'Alice, ella gira el cap cap a la Cora i hi assenteix.)

LIAM: Teo, no tens set? L'espectacle començarà aviat.

TEO: Ara que ho dius...Sí, beuré una mica.

ALICE: Té, Liam, beu tu també una miqueta.

(Li pica l'ullet de nou.)

(El Liam i el Teo beuen aigua a la vegada. La Cora, l'Alice i el Liam es miren.)

10, 9, 8...

(Segueix bevent.)

7, 6, 5, 4...

(Tot segueix igual.)

3, 2, 1...

(Pum! Algú cau desplommat.)

TEO: Però...Què?

ALICE: Ho sento.

TEO: Com que ho sents!? Què li està passant al Liam?

CORA: Que el farem desaparèixer.

ACTE QUART

Escena II

(S'alça el teló.)

(El Teo, la Cora i l'Alice porten a sobre el cos desmaiats del Liam cap al bosc.)

TEO: Definitivament esteu boges, què estem fent?

ALICE: A veure...per on comencem?

TEO: Pel principi. Però molt al principi.

ALICE: El Liam porta anys volent ser el mestre de cerimònies i, si ho aconseguim, vol vendre's el circ. Li donen quantitats de diners que maregen només de veure'n els zeros. Llavors, per treure't del mig, va pensar enverinar-te i fer veure que havies desaparegut. No hi havia manera de parar-lo i vaig unir-me al seu pla. Bé, això li vaig fer veure. Ets el meu germà, no permetria que et passés res. Per això, vaig parlar amb la Cora i li vam voler donar la volta al pla. No és un verí molt fort, el mantindrà adormit fins que puguem fugir.

ACTE QUART

Escena III

(S'alça el teló.)

(Tots tres estan al cotxe dins del bosc per poder sortir d'allà. L'Alice condueix.)

CORA: Alice, compte!

(De sobte, del mig del bosc i a les fosques, hi apareix el Liam tot ple de fulles i fang.)

LIAM: Ai! Alice...No saps on t'has ficat!

(Acaba la funció.)

(Baixa el teló.)

Eva Domingo González (E31)

L'ànima de Constantine Black

Acte Primer

Escena 1

Els actors se situen al centre de l'escenari que està decorat tal com si fos una agència de policia especial.

Un dels actors (el detectiu) s'apropa a la protagonista (Mary).

Detectiu: Mary Monroe? És vostè?

Mary: Efectivament, m'han traslladat a aquesta agència, pel cas Constantine Black. La seva desaparició ha estat tot un fet extraordinari!

Detectiu: Sí, la veritat, cap altre detectiu ha tingut la valentia d'acceptar el cas, diuen les males llengües que ella va morir per una de les pallisses del seu pare i que ara la seva ànima va vagant pels indrets més inesperats i aterradors.

Mary: Mare meva, vist així sembla una clàssica pel·lícula de terror i tot!

Detectiu (amb inseguretat li respon): Sí... Eh... Mary... Vagi amb compte...

Escena 2

La Mary ha anat al poble marítim de Constantine, es troba davant de la comissaria de policia del poble. A continuació, la protagonista hi entra i l'até un policia.

Mary: Bon dia! Soc Mary Monroe, detectiu del Departament d'Oxford. Busco el domicili de Constantine Black.

Policia: Constantine.... Carrer de la nit 666. Sobretot, vagi amb compte... mai se sap el que pot passar en una casa com aquesta.

Mary: Sí, no es preocupi.

Escena 3

La protagonista arriba a casa de la Constantine. Ella travessa les cintes grogues que hi ha a l'entrada i comença a observar la residència amb deteniment.

Ella entra a totes les habitacions però s'atura al lavabo, s'apropa al mirall encuriosida i hi troba una taca de sang a la pica.

Visió...

La protagonista eleva la vista al mirall, i la veu, a la Constantine sent apunyalada amb un vidre afilat pel seu pare.

Constantine: Si us plau, no ho facis! Ah!- *Els seus crits inunden la sala.*

... Final de la visió

(La Mary se separa de cop del mirall amb la respiració agitada.)

Constantine: Has entrat a casa, ara no te'm podràs treure del teu cap mai, mai més!

La Constantine surt del mirall fent moviments espectrals i amb una expressió aterrador. En el moment de travessar el mirall, es trenca en mil bocins. La protagonista intenta sortir corrent de l'escena, però, abans de desaparèixer, l'espectre l'atrapa.

Es tanca el teló.

Acte Segon

Escena 1

Es desperta a l'hospital i veu entrar una dona amb bata blanca (infermera). La protagonista s'aixeca degut a les vibracions d'un telèfon mòbil.

Infermera: Hola! Com et trobes?

Mary (respon agitada): Què ha passat?

Infermera: Has rebut un punyalada a l'estómac. Hauries de descansar.

Mary: No. No puc.

Infermera: D'acord! Vols parlar del que t'ha passat? Saps qui podria haver estat?

Mary (*Es gira amb llàgrimes d'espant que regalimen sobre la seva galta*): És ella, em persegueix, vol alguna cosa de mi i no sé què és (*Respon amb la veu tremolosa*).

Infermera: De qui em parles, Mary?

Mary (*Es gira i veu la Constantine, asseguda, mirant-la, amb un somriure diabòlic*): És allà, emporteu-vos-la! Emporteu-vos-la! Em vol fer mal! Emporteu-vos-la, si us plau! (*Crida i entra en pànic. Comença a moure's frenèticament*). Emporteu-vos-la!

Infermera: (*La infermera la mira als ulls i li pregunta preocupada*) De qui em parles, dona?

Mary: D'ella! (*L'assenyala, a la Constantine, atterrada*).

Infermera (*La dona de bata blanca va girar el cap a la cadira just on li va indicar*): Estàs segura del que dius, noia?

Mary: Déu, ella és aquí! Si us plau, no deixis que em faci res!

Infermera: Mary... (*La mira preocupada*) Allà no hi ha ningú.

Mary: Qu.. què?

CONTINUARÀ

Júlia Montero Rodríguez (E32)

CATEGORIA DE QUART D'ESO
MODALITAT: TEATRE

PRIMER PREMI

DESAPARICIÓ SALADA

ACTE FINAL

Escena final

(s'alça el teló)

(De paisatge es pot veure per una banda unes muntanyes nevades i per l'altra el mar. Els personatges, vestits amb robes de la neu, són al lloc dels fets, on hi havia la sal abans de desaparèixer, a un gran magatzem. La porta d'aquest està oberta i dins no hi ha res, tan sols neu desfeta.)

SENYOR SMITH *(to suggestiu)*: Senyor alcalde, perdem aquí el temps, ja està clar qui és el culpable... *(mira descaradament cap al senyor Wilson.)*

SENYOR WILSON *(agressiu)*: Què diu vostè? Primer em fot a l'atur i ara es creu amb el dret de tractar-me com a un criminal? No té cap vergonya!

SENYOR SMITH: Que es sent al·ludit senyor Wilson? Alguna raó hi haurà...

NINA SMITH *(dirigint-se al seu pare)*: Papa, si us plau! No us baralleu!

GEORGE WILSON *(alçant la veu)*: Escolteu els dos a l'alcalde que té notícies importants!
(somriu a la Nina Smith i es fa a un costat.)

ALCALDE: Gràcies, joves... El doctor Escursell ja sap l'autor del delicte i volia dir-nos-ho a tots aquí presents... *(fa un gest impacient i es gira cap a en Pau Escursell.)*

PAU ESCURSELL: Ja us he dit que encara no soc doctor, però tampoc policia i estic fent d'Hèrcules Poirot... Bé, us he cridat avui perquè ja sé qui és el lladre i es troba entre nosaltres.

(Tothom es mira.)

SENYOR SMITH (*decidit*): A mi ja no m'importa qui hagi sigut, tan sols vull recuperar les meves reserves. Però no estaria malament que el culpable ho digués... (*torna a mirar el senyor Wilson.*)

PAU: Malauradament senyor Smith, les seves reserves de sal ja no es troben enlloc.

SENYOR SMITH (*enfadat*): Com? Com pot ser que en aquest poblet hagin desaparegut tones de sal en tan sols una nit i simplement ja no existeixin? No tornaré a invertir en aquestes terres mai!

ALCALDE (*alarmat*): No digui això senyor Smith, de segur que el doctor Escursell no hodi de veritat...

PAU ESCURSELL: No és cap broma el que dic, i fins i tot tinc proves. (*de la motxilla treu una ampolla amb aigua i un paquet de sal.*)

(*La gent es mira estranyada.*)

PESCADOR VELL: Aquest home és boig! Està clar que els culpables són la família Wilson!

SENYOR WILSON: El vell està delirant! El meu fill i jo érem a casa la nit dels fets! Veritat George? (*mira cap al seu fill i fa una pausa. El jove no contesta.*)

SENYOR SMITH (*orgullós*): Si ja ho deia jo... Sou un lladre i us demandaré!

NINA SMITH (*plorant*): No, pare, no! Ell no és cap lladre! La nit de la desaparició el senyoret Wilson i jo hi érem junts... Portem mesos sortint però no volíem dir res perquè teníem por del que diríeu... (*assenyala el senyor Smith i el senyor Wilson.*)

GEORGE WILSON (*abraça la Nina*): Oh, Nina! Gràcies per defensar-me però no feien falta les teves paraules...

SENYOR SMITH: Noia, per què no ho havies dit abans? Ara no em sento bé amb el tracte que vaig donar a la família Wilson...

NINA SMITH (*s'apropa al seu pare*): Papa, que no us importa?

SENYOR WILSON (*dirigint-se als joves*): Però què us creieu que sou al segle XVII? Nois, que no sou Romeu i Julieta! (*riu.*)

(*Les dues famílies s'acosten i fan les paus.*)

GEORGE WILSON (*diu en veu alta a en Pau*): Però, llavors, qui és el culpable?

PAU ESCURSELL: És el que intentava explicar abans que m'interrompéssiu amb el vostre drama *cutre*. La causa és molt simple: tot es deu a un fenomen físic que passa quan les molècules d'aigua s'ajunten amb les de clorur de sodi...

PESCADOR VELL (*interrompent en Pau*): Però què està dient aquest noi! Deixi d'inventar-se coses i digues ja el lladre!

PAU ESCURSELL (*disgustat*): D'acord... El cas és que quan ajuntem sal ordinària amb gel aquest es fon més ràpid, aquesta és la raó perquè s'utilitzi sal per a treure la neu de les carreteres i no torni a gelar-se. L'aigua amb sal també es congela a menys temperatura que l'ordinària. Mireu això.

(En Pau obre el paquet de sal i en posa un munt sobre una mica de neu. En uns pocs minuts tot es torna aigua.)

(Tothom mira en Pau sorprès.)

PAU ESCURSELL: Jo totes les nits em quedo despert per a observar el cel i treballar en el meu doctorat sobre aquest... Però la nit de l'incident vaig tenir la mala sort que va haver-hi unes fortes nevades per tota la costa... És clar, jo ja ho sabia, i aquella nit vaig aprofitar per dormir plàcidament... I el culpable també ho sabia, veritat pescador?

(La gent es gira sorpresa cap al vell.)

PESCADOR VELL (*amb to defensiu*): Què diu?

PAU ESCURSELL: El que escolta: la nit de la desaparició vostè va pujar aquí i va deixar la porta oberta, perquè la neu hi entrés; sabia perfectament que el senyor Smith resguardava molt bé la sal, així que no podia fingir que fos un accident i va aprofitar l'enemistat que té, o tenia, amb els Wilson. Malauradament va tenir vostè un error: l'aigua que deixa la neu. Visc aquí a prop, i al matí següent de la nevada vaig sortir al carrer i, com home de ciència que soc, no vaig poder evitar-me en això, hi havia massa neu desfeta. Vaig tastar l'aigua i era salada. Tinc aquesta ampolla amb aigua que vaig agafar, però de segur que encara n'hi ha a terra. Més tard l'alcalde em va informar del que va passar i mitjançant un parell de persones del poble, vaig saber sobre l'aparició de l'empresa del senyor Smith. Va ser un cop molt fort pel seu negoci de la pesca, oi?

PESCADOR VELL: Ja! El meu negoci, diu? Jo no em preocupo d'aquestes coses! La pesca no és per a mi un treball, sinó una vocació, i sí, l'aparició del senyor Smith amb les seves fàbriques ha afectat la fauna marina. (*mira despectivament el senyor Smith.*) Els rics com vostè estan posant en perill el món! Us creieu els amos, i els caps polítics com l'alcalde us deixen fer el que vulgueu perquè teniu calés!

PAU ESCURSELL: Sento comunicar-li, senyor pescador, que el món funciona així. Tot avança i canvia sense remei, gràcies a això existeix la tecnologia i les oportunitats que tenim avui dia. Però és clar que sempre es necessitarà d'ànimes com la seva que regulin això.

Andere Enfedaque Muñoz (E42)

SENSE TÍTOL

(Un dia, una noia (Ona) va marxar a caminar pel bosc. Ella vivia amb els seus pares en una caseta de fusta. Cada dia feia una ruta de 30 minuts de passejada i molts cops arribava fins al poble on hi havia una estació. Ella, a vegades, aprofitava per comprar pa per als seus pares.

Aquell dia va marxar i portava una bosseta on cabia una ampolla d'aigua i alguns cèntims per comprar el pa. Quan ja portava molta estona i els pares veien que l'Ona no apareixia, va començar a preocupar-se.

Els pares de l'Ona ja estaven desesperats i van decidir anar a buscar la seva filla, ja que els agents de policia no avançaven i no volien perdre el temps).

Clara: Joan, sortim en mitja hora.

Joan: És clar, però trobo que serà millor i més ràpid si ens separem, així podrem aprofitar bé el temps i mirar bé la zona. No vull perdre més el temps Clara, la nostra filla està sola allà fora.

Clara: Estic d'acord, però no trobes que és perillós? No sabem què hi ha allà fora ni què li ha passat. Si la trobem serà millor estar junts, no creus?

Joan: Ho sé, és arriscat. Però no puc esperar tant temps buscant. Si li ha passat alguna cosa, hem d'anar de pressa.

Clara: Joan, escolta'm! Alterar-te no és la solució, i anar ràpidament tampoc. La nostra filla és forta i valenta, sap què fer en casos extrems i la trobarem, trobarem l'Ona. Estem o no?

Joan: Sí, sí. Ho sento, ho sento de debò. No sé ben bé què m'ha passat. Em preocupa molt el fet que porti desapareguda més de 24 hores.

Clara: És clar que et preocupa, i no més que a mi. Però si ho fem, hem de fer-ho bé i pensar en el que fem.

Joan: D'acord. A veure, què tens pensat fer?

Clara: Jo considero que hauríem de fer primer la seva ruta i la zona, potser s'ha desviat o qualsevol cosa. Sempre creua per l'estació de tren. Aquesta està a uns 5 minuts caminant.

Joan: Em sembla bé. Quan arribem allà, podem preguntar al senyor de l'estació i preguntar per ella. Potser l'han vist.

Clara: Vinga, anem.

*(Marxen cap a l'estació mirant bé per la zona.)
(Arriben a l'estació sense rastre de l'Ona.)*

Joan: Bona tarda, senyor.

Senyor de l'estació: Bona tarda, bon home. Què necessita vostè?

Clara: Bona tarda. Volíem preguntar-li si vostè va veure ahir, dimarts al matí, cap a les 9:30, una noia de cabells castanys i ulls foscos amb una vestimenta típica d'esport. És una noia força alta.

Senyor de l'estació: Doncs sí! La vaig veure. Portava aquesta ampolla, se la va deixar quan va sortir corrents a salvar un animal. Després, recordo que va pujar a un tren cap a la ciutat. Crec que va dir alguna cosa de portar-lo al veterinari. Aquell animal semblava estar molt malament. Ens va deixar bocabadats, no va dubtar ni un minut a ajudar-lo, semblava tenir un gran cor.

Clara: Déu meu, Joan! - *(va exclamar amb els ulls mullats)* - És la seva ampolla d'aigua.

Joan: Però, llavors... Ha agafat un tren cap a la ciutat?

Senyor de l'estació: Això sembla, senyor.

Clara: Podria donar-nos dos bitllets del pròxim tren que vagi a la ciutat.

Senyor de l'estació: És clar, senyoreta. Aquí té, serien 5 euros per bitllet.

Joan: Perdoni, sap vostè quan passarà aquest tren?

Senyor de l'estació: Sí, és clar. Passa en 3 hores. Si voleu, disposem d'un petit bar on podeu descansar i refugiar-vos del fred.

Clara: D'acord, aquí té.

Senyor de l'estació: Gràcies, senyoreta. Espero que trobeu aquesta noia.

Clara: Gràcies a vostè, ens ha ajudat molt.

Joan: Sí, és vostè molt amable.

(L'home de l'estació els va regalar un gran somriure i ells van marxar al bar a esperar el tren.)

EVA MASANA MUÑOZ (E43)

CATEGORIA DE PRIMER DE BATXILLERAT

MODALITAT: CONTE

PRIMER PREMI

INTERMITÈNCIES DEL COR

I sonava i sonava... Odiava aquelles nits d'insomni, en què el compàs del meu cor, lluny de simbolitzar la vida latent que hi havia dins meu, marcava el ritme als meus pensaments intrusius. Sí, els que, en contra de la meva voluntat, em recordaven la discussió amb la meva mare abans de l'incident al mar, on la vaig perdre.

Despertava, despertava... mentre sonava l'alarma, i jo com inconscient potser sí que m'havia adormit i tot. A vegades una és incapaç fins de pensar i cau en el no-res del somni. Sempre em llevava d'hora, el meu torn a la botiga era a mitja tarda, però els enlluernaments de l'alba eren tot un espectacle a la costa. Per tant, iniciava el meu dia en aquell passeig marítim d'espantoses rajoles blanques i grises, com feia dies enrere, ara estranys, la mare. Malgrat això, aquella jornada no seria de claror i olor de peix dels vaixells pròxims, de soroll de gavines anunciant les vuit. Seria una jornada silenciosa, de silenci amarg, engegador, gèlid, olorós i sorollós, de tan gran que es va fer al meu pit.

Movia la cama, movia el llençol... que sentia relliscar, i el vent semblava impactar amb la teulada. Se sentia el crit agut de la cafetera i les passes adormides del pare. Va sortir el gos darrere dels arcs de la porta, va moure el morro, i bordava. La quietud de la normalitat m'inquietava, no es presentava normal. Alguna cosa era diferent, freda, absent. I tractant d'asserenar-me vaig respirar, vaig sentir els meus pulmons i el batec... Però on era el batec? Tot soroll m'emplenava i era buit al

mateix temps, però el meu pit es ressentia. Era buit, m'havia desaparegut el cor! Si és que abans en tenia.

Respirava i respirava... No hi havia sang ni ritme dins meu, em vaig moure i no descobria el compàs. Mirant per la finestra, el sol ja sortia i jo arribava tard. Sense prendre el cafè vaig sortir de casa, agafant una maleta i roba. Cap on anava? Què hi faria? Era morta? O potser retornaria? Em trobava amb la necessitat de buscar el meu múscul vital. Marxava angoixosa i no sabia cap a on, però la platja em cridava. Per què? Però per què havia hagut de marxar la mare? Per què havia d'anar-se'n sense promesa de tornada?

Onada rere onada... ja en l'arena i observant la mar, sentia intermitent com el cor del món bombava l'aigua. Potser al seu fons aconseguia la resposta, i així em vaig endinsar, l'aigua em cobria, envoltava els meus sentits i la maleta flotava per allà, en algun lloc sobre el meu cabell onejant. La vida fugitiva del meu cor abandonava aquest cop el meu cos i... "Ayme, Ayme", sonava tan dolça la mare. Vaig prendre consciència al terra d'un veler: "Noieta, no és pas la forma d'aprendre a nedar, que encara no te n'ha ensenyat el teu pare? Va dir el navegant amb l'enyorada veu de qui em va engendrar; tanmateix, no l'escoltava perquè "pum-pum, pum-pum", retornava.

Laia Calasán Sánchez (B12)

CATEGORIA DE PRIMER DE BATXILLERAT
MODALITAT: CONTE

SEGON PREMI

ROSSINYOL

Observo com pugues al vagó de tren. Portes un llibre diferent entre les mans. No te n'adones, però porto el mateix que tu llegies ahir. La teva mirada no es desenganxa de les paraules i t'apartes uns flocs de cabells alhora que somrius pel que succeeix a les pàgines. Després d'una mitja hora, és la teva parada; com sempre plegues una de les cantonades de la pàgina on et trobes, tanques el llibre amb delicadesa i baixes.

Trobo una llibreria, entro i busco fins a reconèixer la portada de la novel·la que llegies al vagó, la reconec ràpidament, tan característica amb un rossinyol al centre i floritures platejades al seu voltant. Arribo a casa, el primer que faig és treure el llibre de la bossa i llegir-lo. Devoro el llibre en unes hores, anoto el llibre de dalt a baix. Ressalto les frases que més m'agraden i em recorden a tu. Finalment apunto el meu número de telèfon conjuntament amb el meu nom a l'última pàgina del llibre. Com sempre, pugues al vagó amb un altre llibre diferent entre les teves mans. Tens la vista enfonsada en les paraules, tant que ni perceps que m'apropo. Quan estic davant teu pugues la mirada, t'entrego el llibre anotat i perfectament embolicat, veig la teva expressió de sorpresa, però m'afanyo a baixar ràpidament del vagó abans que puguis emetre cap paraula.

Passo tota la tarda al costat del mòbil, esperant el teu missatge; no obstant això, no arriba mai.

Eva Martín Rosés (B11)

CATEGORIA DE SEGON DE BATXILLERAT
MODALITAT: CONTE

PRIMER PREMI

SÓN TOTS IGUALS!

Em va dir que no m'estranyés de veure'l amb aquella cara tan blanca: "Si tinc la cara blanca és perquè...". I es va posar una mà davant la boca i va obrir els ulls de bat a bat com si tingués un gran esgarrifament per dintre. Vaig insistir per saber allò que amagava i, finalment, ho va dir: "Els meus informants m'ho han confirmat, et volen assassinar. Els feixistes et busquen casa per casa".

Sembla ser que les meves sospites eren reals. El comandant seguia enrabiad amb mi per haver-lo deixat abandonat dins del lavabo. De cop i volta, va aparèixer un petit grup de soldats i ens van demanar la nostra identificació. Ràpidament, vam disparar i vam fugir d'aquell lloc amb les nostres motos. Miraculosament no ens van atrapar però, ara sí, era el noi més buscat de tot el país. Maleït nazi pervertit! Quan ens vam aturar prop d'una benzina, en Martí em va demanar de fugir cap a Suïssa, allà no hi hauria ningú que volgués matar-nos o, pitjor encara, ésser el "senyor de companyia" de qualsevol cap de l'exèrcit pertorbat. Li vaig donar la raó i ens vam dirigir cap a Berna, on deia que ens esperarien els seus amics que feia temps que havien marxat. En arribar-hi, vam trobar un petit control nazi. Estaven fortament armats. Nosaltres portàvem només dos fusells i un parell de granades. Tot i així, l'atac els va sorprendre i vam neutralitzar-ne la majoria, excepte dos cadets que van fugir corrents cap a la frontera. Dos desertors, com nosaltres.

Ell i jo ens vam afanyar per creuar la frontera cap a territori, però, just abans d'arribar-hi, ell va treure el fusell i em va apuntar. "Tu et quedaràs amb mi, no puc deixar que siguis d'un altre". No m'ho podia creure. Un altre boig per mi!? "No estic per a bromes, atura't o acabaràs com els altres", li vaig dir. Com semblava no voler escoltar-me, li vaig disparar a la mà i a la cama. No el volia matar, només que em deixessin en pau D'UNA VEGADA!

Ivan Martínez Audina (B21)

SENSE TÍTOL

Li ho haurem de contar algun dia. Està a punt de fer disset anys. La veu de mon pare em va deixar clavada a la porta de la cuina, amb sis galetes untades amb mantega en una mà i un got de llet en l'altra.

Jo soc l'única que està a punt de fer disset anys en aquesta casa. Què m'havien de contar? Vaig esperar, sense alè, que continuessin la conversa.

El silenci cada cop era més llarg i incòmode, gairebé es podia tallar l'aire amb un ganivet. Quan ja no aguantava més i estava decidida a entrar-hi, la meva mare va parlar:

-Amor, és molt petita, no ho suportarà. Dona-li un any més, fins que faci els divuit.

-Amor meu, la reclamen i no crec que esperin un any més –digué el meu pare barrejant la llet cada cop més ràpidament.

-D'acord, aquesta nit mentre sopem li ho explicarem –va confirmar la mare mentre es portava les mans al cap, que tenia embolicat amb un turbant de la dutxa.

Vaig recolzar-me a la paret del passadís durant uns segons intentant calmar els meus pensaments i aclarir les meves idees.

Estava decidida a entrar a la cuina i exigir que m'expliquessin el que m'estaven amagant, quan, de cop i volta, sortí mon pare direcció al balcó per acabar-se les galetes. En veure'm allà es va sorprendre de la meva presència i després em va preguntar si necessitava alguna cosa.

-No, papa, tot està bé, només vinc a buscar un got d'aigua i vaig a l'habitació.

-Jo m'acabo la llet i també vaig a l'habitació a fer feina –va comentar mentre li feia un petó al front.

La seva veu sonava nerviosa, però vaig fer com si res. Sincerament, no tenia ganes de saber aquell misteri en aquell moment perquè necessitava acabar el treball de recerca aquella tarda i no volia distraccions.

-Filla, a sopar! –crià la mare des de l'escala.

-Ja vinc, mama –vaig respondre.

Estava de sort. Per sopar hi havia pizza, el meu sopar preferit. Ja podia ser dur el que m'havien de dir per sopar pizza un dimecres, però de moment pensava gaudir de la meva quatre formatges.

Vaig notar que estaven més seriosos del normal i, cansada de la intriga, vaig començar a dir:

-Teniu intenció d'explicar-me allò que no puc saber o penseu enganyar-me més temps.

Es van mirar molt sorpresos i el meu pare va començar:

-Vida, tu saps que t'estimem molt i el que et diguem avui no canvia res.

-Ho sé, papa, però, si us plau, parlem d'una vegada.

-Està bé, fa quasi disset anys, va haver-hi un conflicte armat a Catalunya, gràcies al qual som avui una República independent...

-Sí, sí, continua –li vaig demanar.

-Doncs, una parella que va anar a lluitar va tenir una nena maquíssima.

-Soc jo, no cal ser molt llesta.

-Molt bé. Aquesta nena no podia anar a lluitar i els seus pares van decidir deixar-la amb els seus millors amics.

-No pot ser.

-Els, per desgràcia, no van viure per veure't créixer.

-És tot una mentida! Deixeu-me!

Vaig marxar corrents a l'habitació desitjant que tot fos un malson.

Maria Ferreres Subirats (B21)